

Той живѣль въ миръ съ Европѣ, въ въ непрѣстаннѣ борбѣ срѣщѣ Персіѣ.

Шесть-тѣ години, въ кои-то царувахѣ *Мустафа* и *Османъ II* приличять на междуцарствіе.

Мурадъ IV (1623) съ дѣятельный си характеръ подвижнѣ народный духъ. Прѣмахнѣлъ много злоупотрѣбленія, удушилѣ бунѣ-тѣ между Еничеры-ты, устроилѣ войскѣ, и накаралѣ голѣмцы-ты да си познають дѣлжности-ты. Нѣ при тыя добры качества той показалѣ нечютѣ жестокость като исклалѣ до 100.000 душъ и между тѣхъ непожалилѣ што муфтїя-тѣ. Той отнялѣ Багдадѣ отъ Персіѣскый шахъ и подчинилѣ Друзы-ты.

Въ врѣмя-то на султанѣ *Ибрахыма* (1639) царство-то расклатено отъ чясты вѣтрѣшны смѣщенія, и осиромашяло отъ грабежи, было погляднѣло на паданіе. Най-сѣтнѣ Еничяри-ти уморени отъ бездѣйствіе-то и отъ ничтожество-тона тоя султанѣ, намѣщать на мѣсто-то му сына му Мухаммеда.

Мухаммедъ IV (1648), ако и да ся неотличява много по личны качества, дѣлженъ е за славѣ-тѣ си на двама-та си везира Кюпрюли. Негово-то царуваніе може да ся раздѣли на два періода. Въ прѣвый му періодѣ, быдохѣ прѣвзяти Критѣ и Украина, Волхынїя, Подолїя; на Польшѣ быде наложенѣ данѣкъ, и Австрія принѣдена да мирува. Въ Второй періодѣ отъ царуваніе-то на тоя султанѣ Австріѣскый царь Леопольдъ отнима му Будимѣ и Венеціѣ, прѣвзима Далмаціѣ, Пелопонезѣ, и най-сѣтнѣ недостойни-ти му министри ускорявать паденіе-то му.

Сулейманъ II (1687) е пѣ-малко извѣстенѣ отъ колко-то неговы министрѣ Кюпрюлю паша; и прѣемникѣ му *Ахмедъ II* (1691) исчезва прѣдѣ славѣ-тѣ на своя визирѣ Фазжѣ-Пашѣ, кой-то былѣ сторилѣ намѣреніе да изравны Христїяны-ты съ Мюслиманы-ты въ политическы-ты правды.

Мустафа II (1695) ималь нѣколко достоинство и дѣятельность, нѣ ся оставилѣ да го водять министри-ти му, особено муфти Фенз-Уллахѣ, кой-то докаралѣ да ся разярять Еничери-ти, та него да убїють и Султанѣ Мустафа да загуби трона си.

Най-славны-ты му работы сѣ прѣвзиманіе-то на Хїо отъ Венеціавы-ты и Карловачкый мирѣ.